

Τὸ θεμέλιο τῆς νέας ζωῆς

Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

«Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ» (Φιλ. 3, 18).

Ἀντίθετα στὴ ζωὴ ἐν Χριστῷ στέκει ἡ ζωὴ χωρὶς τὸν Χριστὸ καὶ ἐνάντια στὸν Χριστό. Αὐτὴ ζοῦν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Χριστοῦ, «οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ». Μποροῦν καὶ ὑπάρχουν τέτοιοι; Μὰ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ θάνατο, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀπὸ τὸ διάβολο, ἀπὸ τὴν κόλαση. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ «δύναμη τοῦ θεοῦ» καὶ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ, γι' αὐτὸ εἶναι καὶ ἀνθρώπινη δύναμη καὶ ἀνθρώπινη δόξα. Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεμέλιο τῆς νέας ζωῆς, τῆς αἰώνιας ζωῆς, θεμέλιο τῶν Ἀποστόλων, θεμέλιο τῶν Μαρτύρων, θεμέλιο τῶν Ὁμολογητῶν, θεμέλιο τοῦ ἀσκητισμοῦ, θεμέλιο τῆς ἀγιοσύνης, μὲ μία λέξη, θεμέλιο ὅλου τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας καὶ τῆς πραότητος καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀπάθειας καὶ τῆς θεοποίησης. Ναί, εἶναι «ἡ δύναμη τοῦ θεοῦ», μὲ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι νικοῦν ὅλους τοὺς θανάτους, ὅλες τὶς ἁμαρτίες, ὅλα τὰ κακά. Καὶ τὸ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐνάντιοι στὸ σταυρό, τοῦτο εἶναι πράγματι ἀξιοθρήνητο.

Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος κλαίγοντας μιλάει περὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρωτίστως ἐχθροὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων,

ἀφοῦ σκοτώνουν τὸν ἑαυτό τους ὄχι μ' ἓνα θάνατο ἀλλὰ μ' ἑκατοντάδες, καὶ ρίχνουν τὸν ἑαυτό τους ὄχι σὲ μία κόλαση ἀλλὰ σὲ χιλιάδες. Ὁφθαλμοφανῶς, ἐκεῖνοι εἶναι ἐχθροὶ τῆς ἀθανασίας τους, τοῦ παραδείσου τους, τῆς σωτηρίας τους, τοῦ θεϊκοῦ τους προορισμοῦ, καὶ μ' αὐτὸ εἶναι ἐχθροὶ καὶ τῆς σωτηρίας ἀλλήλων καὶ τῆς ἀθανασίας ἀλλήλων, ἀφοῦ μποροῦν νὰ τοὺς σκανδαλίσουν καὶ νὰ τοὺς ἀποτρέψουν ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας καὶ νὰ τοὺς σπρώξουν στὸν γκρεμὸ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου.

Συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα, οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι πάντα μαθητὲς τοῦ διαβόλου, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸς παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους σ' αὐτὴ τὴν ἔχθρα καὶ μέσῳ τούτου τοὺς σκλαβώνει γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἔτσι τοὺς κρατᾷ στὴ σκλαβιὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ. Αὐτός, ὁ «ἀνθρωποκτόνος» (Ἰωάν. η' 44), μέσῳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ κάνει τὴν ἀπὸ καταβολῆς ἐργασία του, δηλαδή μὲ τὶς ἁμαρτίες σκοτώνει τὸν ἕναν ἄνθρωπο μετὰ τὸν ἄλλο. Μόνο τοὺς χριστιανοὺς δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσει, γιὰτὶ ἀμύνονται σ' αὐτὸν μὲ τὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, τὸν νικοῦν σ' ὅλες τὶς μάχες, κι ἔτσι σώζουν τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ἀπὸ κάθε κακό, ἀπὸ κάθε πειρασμό.

Ὁ Ἀντιόχειος Χρυσόστομος εὐαγγελίζεται: «Τίποτα δὲν εἶναι ἔτσι ἀνάρμοστο καὶ ξένο στὸν χριστιανὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιζητεῖ τὴν ἄνεση καὶ τὴν ἀνάπαυση. Τίποτε δὲν εἶναι τόσο ξένο ἀπὸ τὴν προσήλωση σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ὁ Κύριός σου σταυρώθηκε κι ἐσὺ ἀναζητᾷς τὴν ἄνεση; Ὁ Κύριός σου καρφώθηκε στὸ σταυρὸ κι ἐσὺ ζεῖς στὴν πολυτέλεια; Καὶ ταιριάζουν αὐτὰ σ' ἓνα γενναῖο στρατιώτη; Γιὰ αὐτὸ λέει ὁ Παῦλος: «Πολλοὶ ἔχουν ἀνάρμοστη συμπεριφορά, γιὰ τοὺς ὁποίους πολλές φορές σᾶς εἶπα καὶ τώρα κλαίγοντας σᾶς λέω! Ἀναφέρομαι στοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ». Τὰ λέει αὐτὰ ἐπειδὴ κάποιοι ὑποκρίνονταν τοὺς χριστιανούς, ζώντας μὲ ἀνέσεις καὶ πολυτέλεια, πράγμα ποὺ εἶναι ἐνάντια στὸ σταυρὸ, ἐπειδὴ ὁ σταυρὸς εἶναι γνῶρισμα τῆς ψυχῆς ποὺ ἀγωνίζεται ἔτοιμη γιὰ τὸ θάνατο καὶ δὲν ψάχνει τὴν ἄνεση. Αὐτοὶ ὅμως συμπεριφέρονται ἀντίθετα.

Ἔτσι, ἂν καὶ λένε ὅτι εἶναι τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ

σταυροῦ, γιατί, ἔὰν ἀγαποῦσαν τὸν σταυρό, θὰ προσπαθοῦσαν νὰ ζοῦν τὴ ζωὴ τοῦ ἐσταυρωμένου. Δὲν σταυρώθηκε ὁ Κύριός σου; Ἐὰν δὲν μπορεῖς νὰ σταυρωθεῖς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μιμήσου Τον μὲ ἄλλο τρόπο· σταύρωσε τὸν ἑαυτό σου, ἔστω καὶ ἂν δὲν σὲ σταυρώσει κανεὶς· δὲν ἐννοῶ νὰ καταστρέψεις τὸν ἑαυτό σου (μακάρι κάτι τέτοιο νὰ μὴν γίνεи, γιατί εἶναι ἀσέβεια), ἀλλὰ ὅπως ἔλεγε ὁ Παῦλος: «ὁ κόσμος νεκρώθηκε γιὰ μένα κι ἐγὼ γι' αὐτόν».

Ἐὰν ἀγαπᾶς τὸν Κύριό σου, πέθανε ὅπως ἐκεῖνος. Μάθε πόση εἶναι ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ, πόσα κατόρθωσε, πόσα κατορθώνει· μάθε ὅτι εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς. Μέσω αὐτοῦ γίνονται τὰ πάντα, διὰ τοῦ σταυροῦ τὸ βάπτισμα (γιὰ νὰ λάβουμε τὴ σφραγίδα), διὰ τοῦ σταυροῦ ἡ χειροτονία. Εἴτε εἴμαστε στοὺς δρόμους, εἴτε στὸ σπίτι, εἴτε ὅπουδήποτε, ὁ σταυρὸς εἶναι μέγα ἀγαθό, ἀνίκητο ὄπλο, ἀκατανίκητη ἀσπίδα, ἀντίπαλος τοῦ διαβόλου. Πότε;

Ὅταν πολεμᾶς τὸ διάβολο κρατώντας τὸ σταυρό σου, ὄχι κάνοντάς τον ἀπλὰ σὰν σημεῖο, ἀλλὰ ὑποφέροντας τὶς συνέπειές του. Γνώριζε πὼς ὁ Χριστὸς ἀποκαλεῖ τὰ πάθη σταυρό, ὅταν λέει: «Ἐὰν κάποιος δὲν σηκώσει τὸν σταυρό του καὶ μὲ ἀκολουθήσει», δηλαδὴ ἔὰν κάποιος δὲν εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὸ θάνατο. Αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦν τὴ ζωὴ καὶ τὸ σῶμα τους ὄντας ἐλεεινοί, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ. Καὶ καθένας ποὺ ἀρέσκεται στὶς ἀπολαύσεις καὶ τὴν ἐνταῦθα βεβαιότητα εἶναι ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ».

*Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ἑρμηνεία τῆς πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς, ἐκδ.
Ἐν πλῶ*